

Rozjímanie na štvrtok po 2. velkonočnej nedeli

Rozjímanie na štvrtok po 2.
velkonočnej nedeli.

Navrhované témy: apoštoli sa pustili do evanjelizácie; naše poslanie vo svete; Kristus osvetľuje existenciu a ľudské dejiny.

APOŠTOLI SA PO prepustení z väzenia vrátili skoro ráno do chrámu, aby pokračovali v kázaní. Tam ich opäť zatkli a predviedli pred veľkňazov. O tejto scéne rozpráva prvé čítanie dnešnej svätej Omše: „Veľkňaz sa ich opýtal: *Nezakázali*

sme vám prísne učiť v tom mene?! A vy ste naplnili Jeruzalem svojim učením a chcete na nás uvaliť krv toho človeka. Peter a apoštoli odpovedali: Boha treba viac poslúchať ako ľudí“ (Sk 5, 27-29).

Peter a Dvanásti svojou odpoveďou ukazujú, „že majú tú *poslušnosť viery*, ktorú by neskôr chceli vzbudiť vo všetkých ľuďoch (porov. Rim 1, 5)“^[1]. V knihe Skutkov apoštolov vidíme mnoho ďalších príkladov tej istej myšlienky: pre apoštolov je najdôležitejšie plniť poslanie, ktoré im zveril Boh. Ako svedkovia Kristovho vzkriesenia nemôžu nehovoriť o tom, čo videli a počuli. To, čo dostali, sa im zdá také vzácne, tak to naplňa ich srdcia, že čelia akémukoľvek nebezpečenstvu, aby sa o to podelili.

Duch Svätý zmenil apoštolov: stali sa čoraz menej zbabelými a čoraz viac odvážnejšími; menej ctižiadostivými,

menej ľudskými vo svojom pohľade a čoraz viac schopnými darovať sa druhým. Uvedení do tohto života Ducha „už nie sú ľuďmi *sami*. Zakúšajú tú zvláštnu synergiu, ktorá ich uschopňuje oddeliť sa od seba samých a umožňuje im povedať: *my a Duch Svätý* (Sk 5, 32) alebo *Duch Svätý a my* (Sk 15, 28). Pociťujú, že nemôžu povedať *ja sám*, sú to ľudia odosobnení od seba samých. Posilnení touto zmluvou sa apoštoli nedajú nikým zastrašiť“[2].

„BOH NAŠICH OTCOV vzkriesil Ježiša, ktorého ste vy zavesili na drevo a zavraždili. Jeho Boh svojou pravcou povýšil za Vládcu a Spasiteľa, aby daroval Izraelu pokánie a odpustenie hriechov. A my sme toho svedkami aj Duch Svätý, ktorého Boh dal tým, čo ho poslúchajú“ (Sk 5, 30-32). Apoštoli vedia, že sú svedkami pravdy, ktorá –

s pomocou Ducha Svätého, poslaného, aby sme ju mohli premeniť na život – prináša spásu celému ľudskému rodu. Je to začiatok nášho poslania; Cirkev „pokračuje a rozvíja v dejinách poslanie samotného Krista“[3].

„Tvárou v tvár výzvam tohto nášho sveta, ktoré sú rovnako zložité ako vzrušujúce, čo Pán očakáva od nás kresťanov dnes? Aby sme vyšli v ústrety starostiam a potrebám ľudí, aby sme všetkým prinášali evanjelium v jeho pôvodnej čistote a zároveň v jeho žiarivej novosti“[4]. Evanjelizačný záväzok spočíva vo „výzve, aby sa každý z nás so svojimi duchovnými a intelektuálnymi prostriedkami, so svojimi profesionálnymi schopnosťami či životnými skúsenosťami, ale aj so svojimi obmedzeniami a nedostatkami usiloval zistiť, ako môžeme viac a lepšie spolupracovať na obrovskej úlohe postaviť Krista na

vrchol všetkých ľudských aktivít. Na to je potrebné dôkladne poznať dobu, v ktorej žijeme, dynamiku, ktorá ju ovplyvňuje, možnosti, ktoré ju charakterizujú, a obmedzenia a nespravodlivosti, často vážne, ktoré ju postihujú. A predovšetkým je potrebné naše osobné spojenie s Ježišom v modlitbe a vo sviatostiach. Takto budeme môcť zostať otvorení pôsobeniu Ducha Svätého, aby sme s láskou zaklopali na dvere srdc našich súčasníkov“[5].

„KTO PRICHÁDZA ZHORA, je nad všetkých. Kto je zo zeme, patrí zemi a hovorí pozemsky“ (Jn 3, 31). Tento úryvok z Jánovho evanjelia nasleduje hneď po rozhovore Krstiteľa s učeníkmi, v ktorom Predchodca vyslovuje vetu, nad ktorou sme tak často meditovali: „On musí rásť a mňa musí ubúdať“ (Jn 3, 30). Kristus,

ktorý prichádza zhora, z Neba, je jediný, kto môže zjaviť Otca a priniesť Ducha Svätého. Preto „kto verí v Syna, má večný život, ale kto Synovi neverí, neuzrie život“ (Jn 3, 36).

Iba Ježiš Kristus môže hovoriť „Božie slová“ a dávať „Ducha bez miery“ (Jn 3, 34). Človek môže mať prístup k Bohu rôznymi spôsobmi: napríklad kontempláciou poriadku a krásy sveta; uvažovaním o túžbe po nekonečne a plnosti, ktorá sa zahniezdila v jeho srdci; prostredníctvom duchovných zážitkov, ktoré často obsahujú poklady múdrosti, ako aj citeľný zmysel pre posvätno... Všetky tieto spôsoby prejavujú otvorenosť človeka voči Bohu, ale zároveň zdôrazňujú, aké obmedzené je ľudské poznanie tvárou v tvár božskému.

Na druhej strane vierou v Krista spoznávame úplné a definitívne Božie slovo. Ako napísal svätý Tomáš

Akvinský, „pred Kristovým príchodom nemohol nijaký filozof napriek všetkému svojmu úsiliu vedieť o Bohu a o tom, čo je potrebné na dosiahnutie večného života, tolko, ako vie starenka skrze vieru po Kristovom príchode“[\[6\]](#). Každý kresťan dostal úžasný dar viery, ktorý je „stretnutím s Bohom, ktorý hovorí a koná v dejinách a ktorý premieňa náš každodenný život, premieňa našu mentalitu, hodnotové súdy, rozhodnutia a konkrétne činy. Nie je to prelud, únik z reality, pohodlné útočisko, sentimentalita, ale zapojenie celého života a ohlasovanie evanjelia, dobrej zvesti, ktorá je schopná oslobodiť celého človeka“[\[7\]](#).

Prosme Presvätú Máriu, Matku veriacich, aby nám pomohla sústrediť našu existenciu čoraz viac na Krista a orientovať na neho tých, ktorých stretávame na našej ceste.

[1] František, *Audiencia*, 18-IX-2019.

[2] *Ibid.*

[3] *Ad Gentes*, bod 2.

[4] Fernando Ocariz, *A la luz del Evangelio*, Palabra, Madrid 2020, s. 75.

[5] *Ibid.*, s. 76.

[6] Svätý Tomáš Akvinský, *Expositio in Symbolum Apostolorum*, Proemio.

[7] Benedikt XVI, *Audiencia*, 14-XI-2012.
